

Η «Μέση Γη» στο Λονδίνο του 1960

Ο συγγραφέας Ντέιβιντ Μίτσελ μίλησε σε διαδικτυακή εκδήλωση για το νέο μυθιστόρημά του «Utopia Avenue»

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΚΙΝΤΣΑ

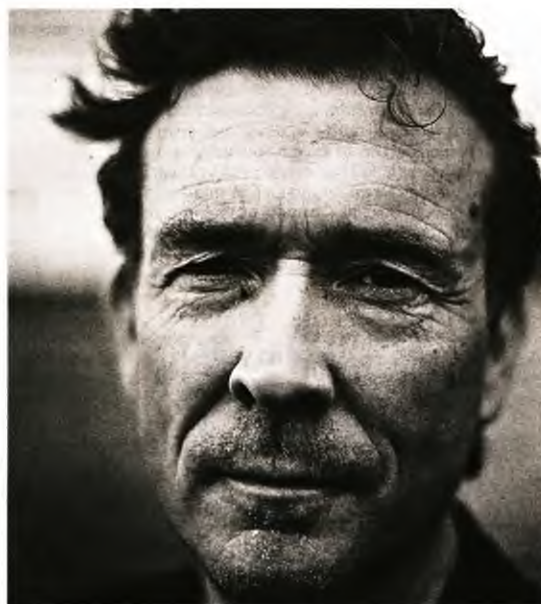
Βρισκόμαστε στο 1967. Στους κύκλους των μουσικόφιλων αρχίζει να κυκλοφορεί πως στην ψυχεδελική σκηνή του Λονδίνου εμφανίστηκε μια νέα μπάντα – ένας απίθανος συνδυασμός μιας φολκ τραγουδίστριας, ενός μπλουζ μπασίστα, ενός τζαζ ντράμερ και ενός ηλεκτρικού κιθαρίστα. Αγνωστοί μεταξύ τους και με εντελώς διαφορετικές καταβολές, μαζί καταφέρνουν να κάνουν μαγικά.

Ακόμα και αν η μουσική δεν είναι στα άμεσα ενδιαφέροντά τους, είναι σίγουρο ότι θα απολαύσετε το νέο, φιλόδοξο, θορυβώδες και άκρως απολαυστικό ροκ εν ρολ μυθιστόρημα του Ντέιβιντ Μίτσελ «Utopia Avenue» (εκδόσεις Μεταίχμιο, μετάφραση Μαρία Ξυλούρη) που αφηγείται τη συναρπαστική ιστορία μιας φανταστικής βρετανικής ροκ μπάντας στο Λονδίνο του '60. Στις σελίδες του αποτυπώνεται η διαδρομή της μπάντας – φανταστικής πάντα αλλά και τόσο κοντά στην πραγματικότητα της εποχής – από τα καταγώγια του Σόχο μέχρι την εμπορική επιτυχία, τον αποικισμό της στην αμερικανική Γη της Επαγγελίας, όταν το πολυθρύλητο καλοκαίρι της αγάπης μάς αποκαιρετούσε άπαξ διά παντός, για να δώσει τη θέση του σε κάτι λιγότερο φωτεινό.

Την περασμένη Δευτέρα ο συγγραφέας επικοινωνήσε με τους φίλους του στην Ελλάδα, μέσω Διαδικτύου, στην εκδήλωση που διοργάνωσε το Public, συνομιλώντας με τη μεταφράστριά του και συγγραφέα Μαρία Ξυλούρη. Σε κάποιο σημείο της συζήτησης λοιπόν ο Μίτσελ περιέγραψε το βιβλίο ως τη δική του «Μέση Γη», αναφερόμενος φυσικά στα βιβλία του Τόλκιν. Σημείωσε ότι στόχος του είναι το φτιαγμένο από λέξεις μυθιστόρημα να εξερευνήσει τα δίχως λέξεις μυστήρια της μουσικής και την επίδρασή της στους ανθρώπους.

ΜΠΟΥΥΙ, ΚΟΕΝ, ΤΖΟΠΛΙΝ. Στη «Λεωφόρο της Ουτοπίας» εμφανίζονται το σύνθημα-τρόπος ζωής «sex, drugs & rock'n'roll», οι παγίδες της δόξας, καθώς και διάσημα είδωλα της ποπ / ροκ κουλτούρας και αισθητικής, όπως οι Ντέιβιντ Μπόουι, Λέοναρντ Κόεν, Τζάνις Τζόπλιν. Ο λογοτέχνης, ο οποίος θυμίζουμε έχει συγγράψει το μυθιστόρημα «Ο άτλας του ουρανού», αποδείχθηκε παράλληλα ένας χαρισματικός συνομιλητής.

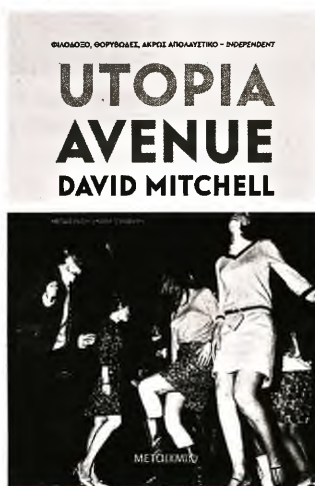
Στο ίδιο το μυθιστόρημα ο Ντίν είναι στη χειρότερη στιγμή του: του κλέβουν τα χρήματά

Τα μέλη των Utopia Avenue από αουτσάιντερ της ζωής αρχίζουν να ανεβαίνουν τα σκαλιά της δόξας, κάνοντας ένα λάθος: ξεχνούν ότι η πτώση μπορεί να είναι εκκωφαντική

Ο Βρετανός συγγραφέας Ντέιβιντ Μίτσελ και το εξώφυλλο του βιβλίου του «Utopia Avenue» (εκδ. Μεταίχμιο)

του, οπότε δεν έχει να πληρώσει το νοίκι του και η σπιτινοκοκυρά του τον πετάει στον δρόμο. Κερασάκι στην τούρτα η απόλυσή του από την παμπ όπου εργαζόταν. Δεν έχει να περιμένει βοήθεια από κανέναν και καθώς είναι έτοιμος να επιστρέψει στο Γκρέιβεντ απ' όπου κατάγεται (κάτι που δεν θέλει επ' ουδενί) εμφανίζεται ξαφνικά μπροστά του ο Λέβον Φράνκλαντ. Επάγγελμα: μάντζερ. Προσπαθεί να συνθέσει μια μπάντα και του προτείνει να τζαμάρει με τα υπόλοιπα υποψήφια μέλη: τον Γκριφ, παιδί της εργατικής τάξης, ντράμερ, και τον Γιάσπερ, ολλανδικής καταγωγής, κιθαρίστα, με συναισθηματική δυσλεξία. Την μπάντα συμπληρώνει αργότερα η Ελφ, πιανίστρια που έχει γνωρίσει σχετική επιτυχία ως μέλος ενός φολκ ντουέτου με τον φίλο της, τον Μπρους, που μόλις την παράτησε – και κάπως έτσι γεννιούνται οι Utopia Avenue. Οι τέσσερις αυτοί από αουτσάιντερ της ζωής αρχίζουν να ανεβαίνουν τα σκαλιά της δόξας και της επιτυχίας κάνοντας ένα λάθος: ξεχνούν ότι η πτώση μπορεί να είναι εκκωφαντική.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

«Οι ιδέες και τα συναισθήματα»

«Τον κόσμο δεν τον αλλάζουν τα τραγούδια» δηλώνει ο Γιάσπερ. «Τον αλλάζουν οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι περνάνε νόμους, εξεγείρονται, ακούνε τον Θεό και πράττουν αναλόγως. Ο άνθρωποι επινοούν, σκοτώνουν, κάνουν παιδιά, αρχίζουν πολέμους». Ο Γιάσπερ ανάβει ένα Marlboro. «Που γεννά το ερώτημα: "Ποιος ή τι επηρεάζει τη σκέψη των ανθρώπων που αλλάζουν τον κόσμο;". Η απάντησή μου είναι: "Οι ιδέες και τα συναισθήματα". Που γεννά το ερώτημα: "Από πού προέρχονται οι ιδέες και τα συναισθήματα;". Η απάντησή μου είναι: "Απ' τους άλλους. Απ' την καρδιά και το μυαλό. Απ' τον Τύπο. Απ' τις τέχνες. Απ' τις ιστορίες. Και, τελευταία αλλά εξίσου σημαντικό, απ' τα τραγούδια". Τα τραγούδια. Τα τραγούδια, που σαν τις πικραλίδες αιωρούνται στον χώρο και στον χρόνο. Ποιος ξέρει πού θα πέσουν; Ή τι θα φέρον;». Ο Γιάσπερ σκύβει στο μικρόφωνο και, δίχως ίχνος ντροπής, τραγουδάει μια ποικιλία από στίχους από εννιά-δέκα τραγούδια. Ο Ντίν αναγνωρίζει το «It's Alright Ma (I'm Only Bleeding)», το «Strange Fruit» και το «The Trail of the Lonesome Pine». Αλλά ο Ντίν δεν μπορεί να τα ταυτοποιήσει, το σκληροτράχηλο τσούρμιο των δημοσιογράφων όμως απλώς παρακολουθεί. Καρένας δεν γελά, κανένας δεν χλευάζει. Οι φωτογραφικές μηχανές τραβάνε. «Πού θα σταθούν αυτοί οι σπόροι; Είναι η Παραβολή του Σπορέα. Συχνά, συνήθως, πέφτουν σε στέργο χώμα και δεν ριζώνουν. Μερικές φορές όμως πέφτουν σε ένα μυαλό που είναι έτοιμο. Που είναι γόνιμο. Τι συμβαίνει τότε; Συμβαίνουν οι ιδέες και τα συναισθήματα. Χαρά, παρηγοριά, συμπόνια. Βεβαιότητα. Καθαρτήρια θλίψη. Η ιδέα ότι η ζωή θα μπορούσε, θα έπρεπε, να είναι καλύτερη. Μια πρόσκληση να μπει στη θέση κάποιου άλλου για λίγο. Αν ένα τραγούδι φυτέψει μια ιδέα ή ένα συναισθήμα σε έναν νο, έχει ήδη αλλάξει τον κόσμο». Διάολε, σκέφτεται ο Ντίν. Μ' αυτόν τον τύπο ζω.